



Suomen evankelisluterilainen
Lähetysshiippakunta

Lähetysshiippakunta on perustettu ja sille piispa valittu

Kaksikymmentäviisi henkilöseurakuntaa on perustanut 16.3.2013 Lahdessa *Suomen evankelisluterilaisen lähetysshiippakunnan*.

Maantieteellisesti Lähetysshiippakunnan seurakunnat sijoittuvat Helsingistä Sodankylään ja Vaasasta Kiteelle saakka. Suomenkielisten seurakuntien lisäksi mukana on kaksi ruotsinkielistä ja yksi englanninkielinen. Seurakuntia palvelee 37 pappiskollegioon kuuluvan paimenen lisäksi myös joukko muita ystäväpappeja.

Lähetysshiippakunnan perustamisen jälkeen Lahdessa valittiin hiippakunnan uudeksi piispaksi rovasti *Risto Soramies*, joka sai vaalissa 63 ääntä; toiseksi vaalissa tullut teol. lis. *Sakari Korpinen* sai 19 ääntä. Ruotsin ja Suomen lähetysprovinssin piispa *Matti Väisänen* hoitaa Lahdessa perustetun Lähetysshiippakunnan piispan tehtäviä 4.5.2013 saakka, jolloin hän asettaa Risto Soramiehen Suomen evankelisluterilaisen lähetysshiippakunnan piispanvirkaan. Uuden piispan johdolla seurakuntia tulee syntymään lisää. Myös uusia pappisvihkimyksiä tulee tapahtumaan. Lähetysshiippakunta kasvaa koko ajan.

Eikö ole kummallista perustaa omia henkilöseurakuntia, joiden jäsenistä useimmat kuuluvat Suomen ev.lut. kirkon seurakuntiin? Kyllä on. Mutta niin on myös tilanne poikkeuksellinen Suomen ev.lut. kirkossa. Näin sanoo Lähetysshiippakunnan vasta valittu dekaani *Juhana Pohjola*. Hänen mukaansa Lähetysshiippakunnan perustamisen taustalla on ennen muuta seuraavat kolme tekijää.

Ensinnäkin, viime vuosina on syntynyt erilaisia messuyhteisöjä ev.lut. kirkon piirissä. Niitä ovat järjestäneet herätysliikkeiden lisäksi monet yhdistykset. Motiivina on ollut tarjota läheinen ilmapiiri, jossa niin pappia kuin seurakuntalaista voidaan kutsua etunimellä. Yhteisöllisyyden korostus on luonnollinen reaktio kaupunkien paikallisseurakuntien mammuttimaisuudelle ja virkamiesmäisyydelle. Kun suomalaisista käy säännöllisesti messussa enää vain prosentteja tai promilleja, tarve tavoittaville messuyhteisöille on ilmeinen.

Toiseksi, seurakuntien perustamiselle on hengellinen tarve. Kyse on ollut hengellisen ruokapaikan etsimisestä. Moni on kokenut samanlaisen pettymyksen paikallisseurakunnassaan, kun ruokakohun seurauksena lihapiirakoita analysoinut tutkija Tanskassa. Lihapiirakasta ei nimestä huolimatta löytynyt lainkaan lihaa. Kristillisen julistuksen ja sakramenttien toimittamisen pihvi tulee aina olla

siinä, että se antaa kirkossa kävijälle Kristuksen ja hänen pelastavat lahjansa. Tämä taas edellyttää sitä, että Raamattua pidetään ja sitä julistetaan Jumalan sanana. Näin myös seurakunta syntyy ja elää. Lutherin sanoin, kirkko on aina sanan tytär, ei sen äiti.

Kolmanneksi, seurakuntien syntyyn on vaikuttanut teologinen muutos Suomen ev.lut. kirkossa. Tämä murtuma ei koske vain avioliittoetiikkaa ja kysymystä pappisvirasta vaan laajemminkin Raamatun asemaa kirkon elämässä. Koko ajan kasvava määrä liberalisoituneita pappeja julistaa ja opettaa kirkossamme Raamatun perustotuuksista poikkeavaa ”vierasta evankeliumia” ilman minkäänlaisia sanktioita, samalla kun kirkon perustuslakiin eli Raamattuun pitäytyvät teologian maisterit eivät saa pappisvihkimystä ja aikaisemmin vihkimyksen saaneiltakin otetaan kirkon pappisoikeudet pois.

Kun syntyneillä seurakunnilla on tarve ja myös oikeus saada pastoreita, on Ruotsissa perustetussa Missionsprovinsenissa vuodesta 2005 alkaen vihitty pappeja Suomen Luther-säätiön yhteydessä toimiville henkilöseurakunnille. Yhteensä heitä on vihitty jo kaksikymmentä, joista kaksitoista on vihkinyt suomalainen Missionsprovinsenin piispa Matti Väisänen.

Näin Suomen ev.lut. kirkko on mammuttirakenteittensa, väljähtyneen sanomansa, murtuneen tunnustuksellisuutensa ja valikoidusti kiristetyin järjestyksensä vuoksi pakottanut uskovia etsimään uusia uomia seurakunnalliselle elämälle. Tällaisessa poikkeustilanteessa syntyneiden uusien seurakuntien ja niiden paimenien tukemista varten on perustettu Lähetyshiippakunta. Se toimii itsenäisesti seurakuntiansa hyväksi kantaen samalla vastuuta monista kodittomiksi jääneistä ev.lut. kirkon jäsenistä. Sen tarkoitus ei ole olla kirkollinen barrikadi, vaan Kristuksen evankeliumin työväline Suomen ev. lut. kirkossa, mutta myös sen ulkopuolella.

Dekaani Juhani Pohjolan tiedotteesta muokannut
Matti Väisänen